

In Memoriam

D. E. DA COSTA

Dinsdag 9 December werd op de begraafplaats Oud Eik en Duinen te 's-Gravenhage het stoffelijk overschot van Tandarts D. E. da Costa, D.D.S. ter aarde besteld.

Velen waren bij deze plechtigheid tegenwoordig. Onder hen bevond zich ook een klein aantal collegae, die van hun vriend Dé afscheid wensten te nemen. Uiteraard moest dit aantal klein zijn, want da Costa, die zich nooit tot het verenigingsleven bepaald aangetrokken heeft gevoeld, had zich de laatste jaren hieruit meer en meer teruggetrokken.

Na aanvankelijk de Koninklijke Militaire Academie bezocht te hebben, begon hij zijn carrière als officier, welk militair milieu hij, ondanks zijn gewijzigde loopbaan, in zijn hart steeds trouw is gebleven. Hij voelde zich aangetrokken tot de studie der tandheelkunde en vertrok naar Chicago, waar hij in 1907 de graad van Doctor of Dental Surgery behaalde, waarna hij in 1908 met goed gevolg het tandarts-examen in Utrecht aflegde. Reeds in 1912 werd hij uitgenodigd voor het lidmaatschap van het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap, in welke vereniging hij gedurende enkele jaren het secretariaat vervulde. In deze eerste jaren van zijn vestiging te 's-Gravenhage publiceerde da Costa een 8-tal artikelen in het Tijdschrift voor Tandheelkunde (o.a. over de Percy Howe-methode van sterilisatie en impregnatie van geïnfecteerd tandweefsel). In de latere jaren was hij voor de meer uitgebreide kring der collegae in den lande niet meer iemand van algemene bekendheid. Men zag hem nooit op Maatschappij-vergaderingen; hij vreesde te zeer een afdwalen van onze Maatschappij in de richting van een vakvereniging en zijn afkeer daarvan was zo groot, dat hij ten slotte meende voor de Maatschappij te moeten bedanken.

Maar wat was Dé da Costa dan wel? Hij was een man van een zó fijn besnaard karakter, als er slechts weinigen onder ons te vinden zullen zijn. Dit kwam natuurlijk in de eerste plaats zijn patiënten ten goede. In zijn praktijk paarde hij aan de grondige vakkennis, waarover hij beschikte, zulke hoge principes op ethisch gebied, dat het een gelukkige omstandigheid moet zijn geweest tot zijn patiënten te hebben mogen behoren. Denkende aan Dé da Costa, voelt men de juiste betekenis van het woord: zielenadel. Hoe ernstig ook in zijn levensopvattingen, had hij een vrolijke natuur en was ontvankelijk voor humor en geest. Zijn eerlijke, gulle lach, zijn geestigheden waren een genoeg voor het gezelschap. Maar daarnaast huldigde hij de hoogste opvattingen voor fatsoen en behoorlijkheid. Hij waardeerde ieders karakter — hoe geheel verschillend ook van het zijne — mits het voldeed aan zijn strenge normen van oprechtheid. Wie hem daarin teleurstelde kon op een heftige reactie rekenen.

Mijn vrouw en ik hebben het grote voorrecht gehad dat we in 1926 op onze reis naar het congres te Philadelphia, vriendschap hebben mogen sluiten met deze harte-lijke hoogstaande Dé da Costa. De herinnering aan deze vriendschap zal mij steeds bijblijven als een kostelijk geschenk.

Rotterdam, 12 December 1947.

J. J. B. D.